

Ισαβέλλα Πρίτσα
Carpe Noctem

Γλαρόλυκοι

Ισαβέλλα Πρίτσα

"Carpe Noctem"

Εικονογράφηση: Ισαβέλλα Πρίτσα

Επιμέλεια: Κανελλία Τούντα

Άδεια χρήσης: Creative Commons BY-NC-SA 4.0

(Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Παρόμοια Διανομή)

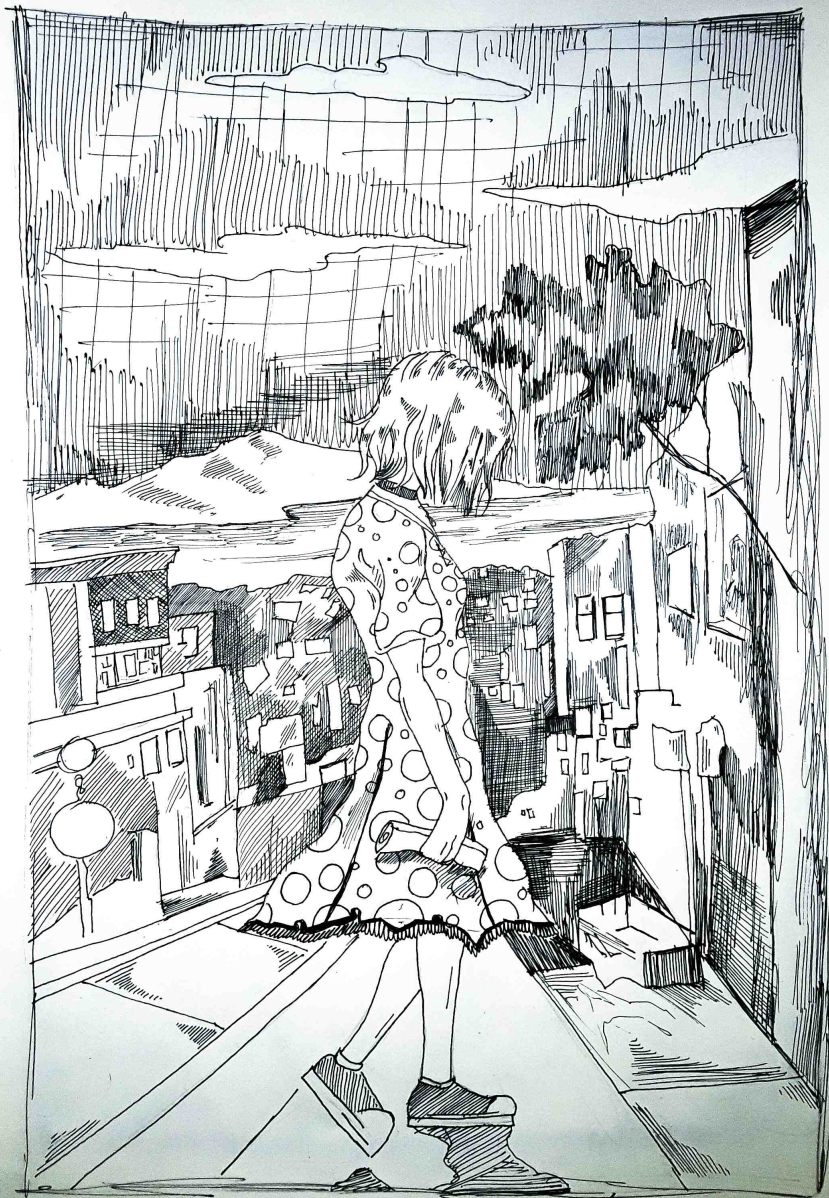
Ανεξάρτητες Εκδόσεις Γλαρόλυκοι

Ιανουάριος 2022, έκδοση 1η

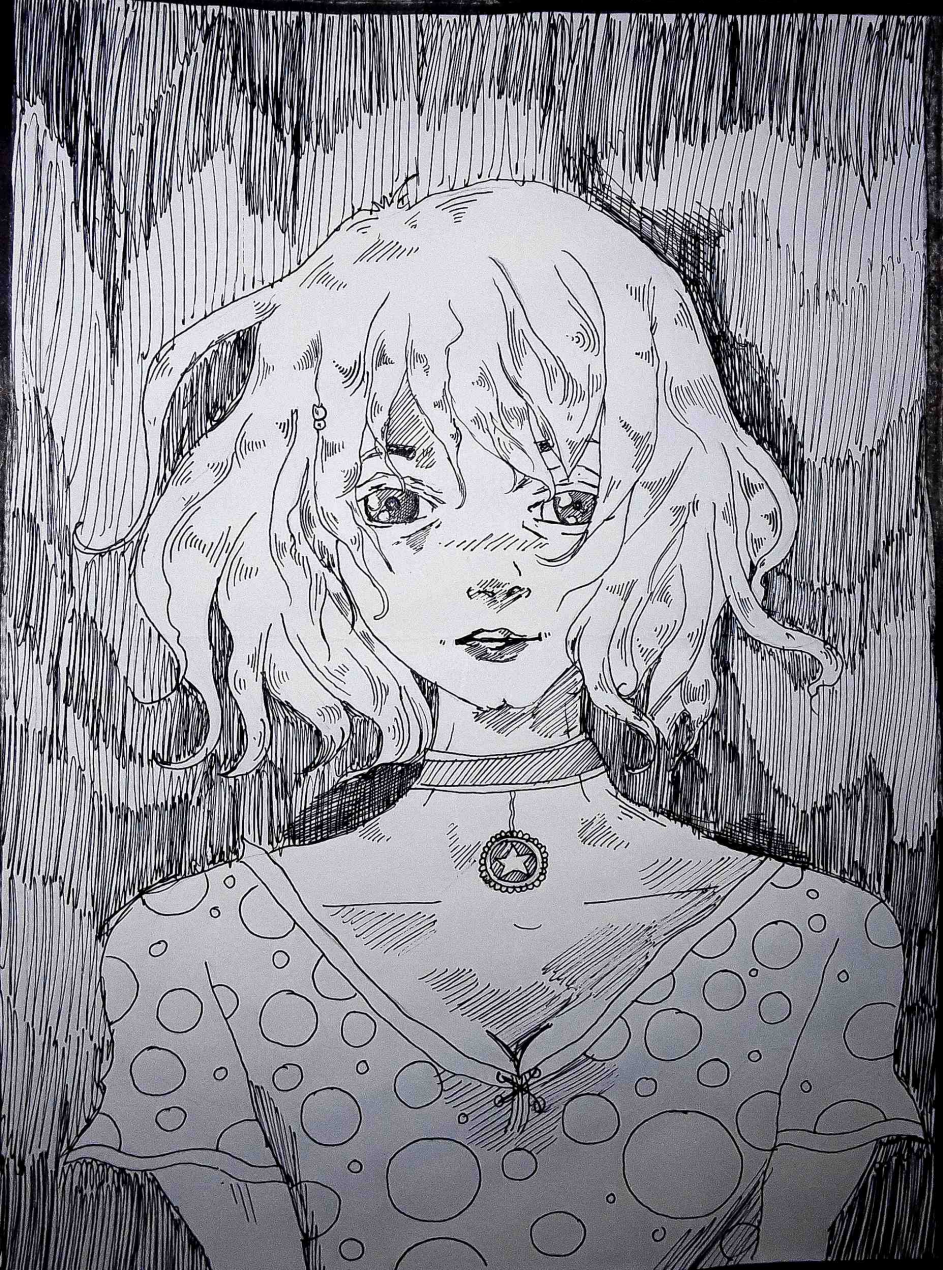
ISBN: 978-618-85570-7-9

*Αφιερωμένο στις φίλες μου Αλεξία, Βασιλεία,
Ιωάννα, Βάσω και Ραφαέλα που τις αγαπώ πολύ.*

Ο ουρανός αποκτούσε το πιο έντονο λιλά του καθώς ένα κορίτσι έπεφτε στη μέση αυτής της γκριζας, ξεχασμένης πόλης. Τα πόδια της άγγιξαν το λιθόστρωτο τη στιγμή ακριβώς που ξεκινούσε ένα κομμάτι του Cab Calloway. Δίπλα της, ένα μαγαζάκι μια σταλιά που ετοιμάζε ατομικά προφιτερόλ και πάνω στον πάγκο του ένα χαρτί τυλιγμένο σφιχτά με μια κόκκινη κορδέλα. Πήρε το χαρτί και ξεκίνησε να περπατά κεφάτα λες και ήξερε κάθε στενό. Πέρασε μαγαζιά με περίεργες τσάντες σε σχήμα βιολιού, παλιά βιβλιοπωλεία με κόμικς και τοίχους ζωγραφισμένους απ' άκρη σ' άκρη. Χοροπηδούσε σιγοσφυρίζοντας τζαζ μελωδίες και προσέφερε το πιο περίεργο θέαμα στους περαστικούς.

Είχε ροζ μαλλιά, στο χρώμα της αγαπημένης μου παιδικής τσιχλόφουσκας, και φορούσε ένα πουά φόρεμα γεμάτο μπογιές. Χαμογελούσε και έτρεχε να προλάβει ένα ραντεβού που το περίμενε χρόνια. Πέρασε μπροστά από το παλιό ωδείο κι άκουσε μια μοναχική τρομπέτα. Σταμάτησε για λίγο και χαιρέτησε προς τη μεριά του άγνωστου μουσικού. Κάποια μέρα θα γινόταν σπουδαίος, το ήξερε. Προσπέρασε γκρίζα κτήρια και περίεργες γριές κυρίες. Μα δεν σταμάτησε ούτε για λίγο. Μπήκε με άνεση στην κινηματογραφική λέσχη κι έκατσε σ' ένα κόκκινο, βελούδινο, σκοροφαγωμένο κάθισμα. Δίπλα της ένας νέος ζωγράφος με στρογγυλά γυαλιά που κοιτούσε ονειροπόλα την ασπρόμαυρη ταινία. Κοίταξε το χαρτί κι έπειτα εκείνη. Κι ύστερα κατάλαβε. Την έπιασε απ' το χέρι κι άρχισε να τρέχει έξω απ' τη σκοτεινή αίθουσα.

Μπήκαν στη βιβλιοθήκη δύο λεπτά πριν κλείσει και ξετύλιξαν το χαρτί. Ήταν ένας χάρτης που οδηγούσε στον λόγο της ευτυχίας τους. Ένας χάρτης για το απαγορευμένο τμήμα της βιβλιοθήκης που κανείς, εκτός από λίγους τυχερούς, δεν ήξερε την ύπαρξή του. Ακολούθησαν στροφές και περίεργα βήματα. Βγήκαν από μικροσκοπικές πόρτες σε αδιέξοδα. Ήταν έτοιμοι να απελπιστούν όμως συνέχιζαν και χαμογελούσαν συνωμοτικά σαν μικρά παιδιά. Το φως της βιβλιοθήκης λιγοστό πια κι ο ουρανός στο πιο έντονο μπλαβί του. Κι εκείνοι να εκτελούν μια περίπλοκη χορογραφία από βήματα και στροφές ψάχνοντας ένα παιδικό όνειρο.

Κι εκεί που ο ζωγράφος και το κορίτσι με τα ροζ μαλλιά ήταν έτοιμοι να απελπιστούν, βρήκαν μια μικρή μαύρη πόρτα. Μπουσούλησαν και την πέρασαν έτοιμοι για την αποκάλυψη ή την πλήρη απογοήτευση. Η καρδιά του ζωγράφου χτυπούσε τόσο δυνατά που νόμιζε πως θα σπάσει. Η ανάσα του βαριά. Ή όλα ή τίποτα. Ή όλα ή τίποτα.

Βγήκαν απ' την άλλη μεριά της πόρτας και κοίταξαν το δωμάτιο. Αγκαλιάστηκαν και ξέσπασαν σε κραυγές σαν μικροί επιστήμονες. Γύρω τους βρισκόντουσαν ψηλά ράφια γεμάτα με μαύρα βιβλία χωρίς τίτλο. Κι απέναντί τους ένας συγγραφέας που έγραφε με μανία σ' ένα μαύρο βιβλίο με πένα κατάμαυρη και μελάνι χρυσό σαν τον ήλιο. Γύρω του είχε δεκάδες κενά, μαύρα τετράδια κι όλο τον χρόνο του κόσμου για να τα γεμίσει, όμως αυτός έγραφε βιαστικά χωρίς να προσέχει τι συνέβαινε γύρω του.

“Χμμμ, χμμμμ” έβηξε το κορίτσι και τον πλησίασε. Όμως ο συγγραφέας ούτε που κοιτούσε. “Χμμμ, χμμμμ” συνέχισε αυτή και τον πλησίασε ακόμα πιο πολύ. Γιατί, φυσικά, αυτός δεν ήταν ένας συνηθισμένος συγγραφέας, μα ούτε κι εκείνη ένα απλό κορίτσι. Το ήξεραν κι οι δυο τους αυτό.

“Ήρθα για να γράψω μια ιστορία” του είπε και τότε μόνο ο συγγραφέας σταμάτησε για λίγο να γράφει. Τόσο, ώστε να της ρίξει μια απαξιωτική ματιά. Το κορίτσι όμως δεν πτοήθηκε και τον πλησίασε ακόμα πιο πολύ. Άφησε μπροστά στο ανοιχτό βιβλίο του το χαρτί με τον μικρό χάρτη και την κόκκινη κορδέλα. Ο συγγραφέας το κοίταξε καλά και ξεφύσηξε κι ύστερα κοίταξε τον ζωγράφο με τα στρογγυλά γυαλιά.

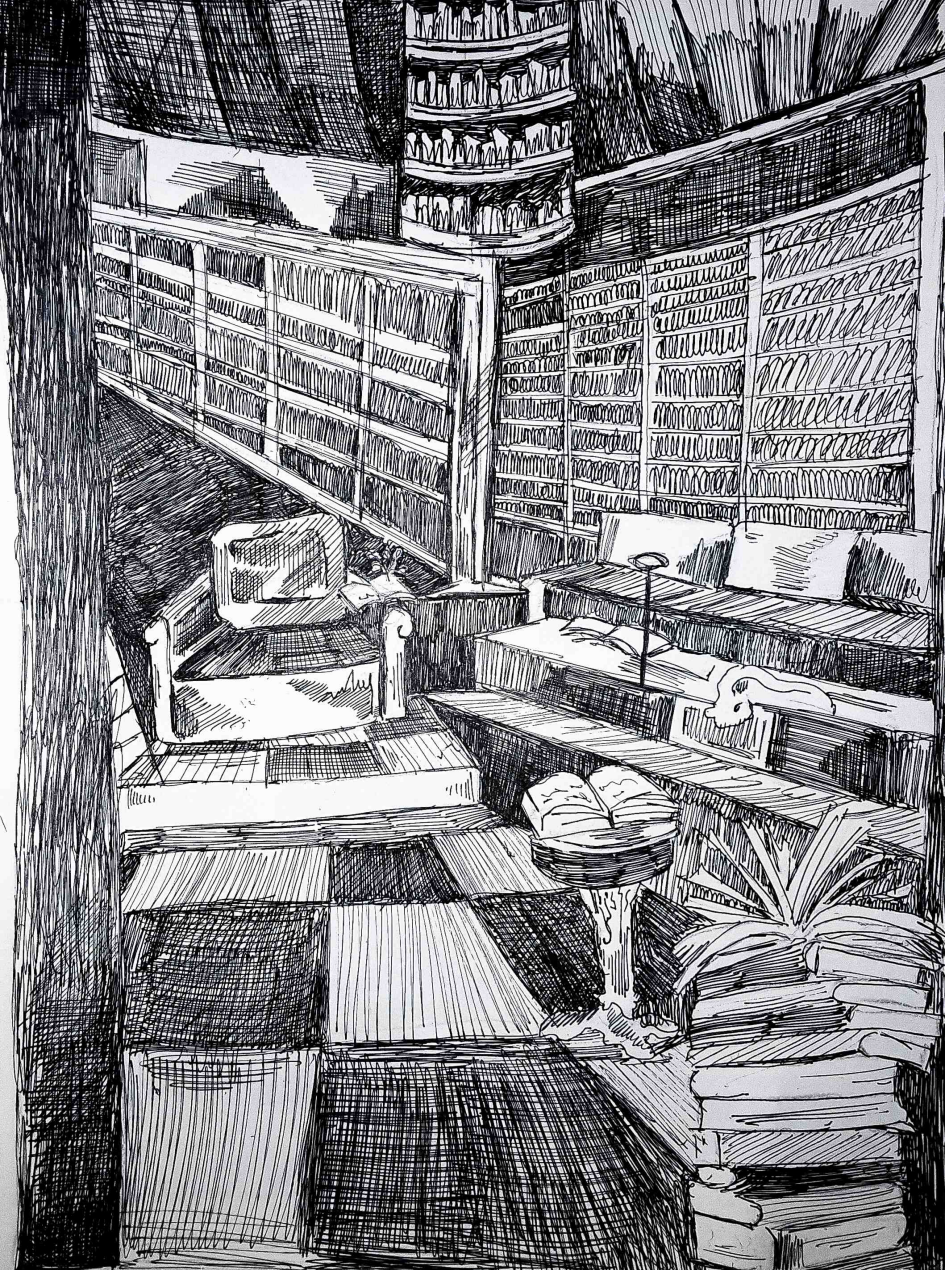
“Κι αυτός ποιος είναι;” είπε με μια χροιά τόσο απαξιωτική που τα γυαλιά του μικρού θόλωσαν πριν καν μιλήσει.

“Αυτός;” είπε το κορίτσι “Αυτός είναι ένας τρελός, τόσο τρελός όσο κι εγώ. Θέλει να γράψει κι αυτός μια ιστορία” και κοίταξε τον ζωγράφο με νόημα.

“Μα αυτό δεν γίνεται. Δεν έχει ξανασυμβεί ποτέ” είπε ο συγγραφέας και συνέχισε να γράφει.

Κι όντως δεν είχε ξανασυμβεί. Γιατί αυτή ήταν μια ξεχωριστή βιβλιοθήκη κι ετούτες πολύ ξεχωριστές ιστορίες. Σ’ αυτήν τη βιβλιοθήκη είχες όλο τον χρόνο του κόσμου για να κάνεις αυτό που θέλεις κι όμως όχι αρκετό.

Κανείς δεν ήξερε πώς δημιουργήθηκε η βιβλιοθήκη ή ποιος ήταν αυτός που έγραψε στο πρώτο μαύρο τετράδιο. Αυτό που ήξεραν κι οι τρεις τους όμως ήταν κάποιοι πολύ βασικοί κανόνες γύρω απ' τους οποίους λειτουργούσε αυτό το μαγικό μέρος. Όσο υπήρχαν τετράδια μπορούσαν να γραφτούν ιστορίες. Κανείς δεν ήξερε τι θα συνέβαινε αν τελείωναν τα τετράδια, σίγουρα όμως θα ήταν κάτι πέρα από κάθε φαντασία. Όσο υπήρχε κάποιος που έγραφε ιστορίες όλα κυλούσαν ομαλά. Τέλος, κάθε ιστορία που έγραφε ο συγγραφέας απ' τη στιγμή που η πένα του άγγιζε το τετράδιο γινόταν αληθινή. Οι πρωταγωνιστές τους αποκτούσαν ζωή και κατοικούσαν στον κόσμο πέρα απ' τη βιβλιοθήκη. Κι έτσι ο συγγραφέας πρακτικά μπορούσε να φτιάξει καινούργιους κόσμους, να δώσει πνοή ζωής αλλά και να την πάρει όποτε εκείνος το θελήσει.

Όλοι μπορούσαν να γίνουν συγγραφείς εκεί. Δεν υπήρχε κάποιος περιορισμός ως προς τις γνώσεις ή το φύλο ή οποιονδήποτε άλλο κανόνα βάζουν κατά καιρούς οι άνθρωποι για να κάνουν κάποιους πιο ευτυχισμένους από άλλους. Ο μόνος περιορισμός ήταν η ίδια η ευθύνη όποιου έγραφε, γιατί κάθε λέξη του είχε συνέπειες κι αυτές οι συνέπειες ήταν τρομερές ή υπέροχες. Να, όμως, που το κορίτσι με τα ροζ μαλλιά κι ο ζωγράφος ήθελαν να γράψουν μια ιστορία. Ο συγγραφέας δε μπορούσε να τους σταματήσει, το ήξερε. Δεν υπήρχε κάποιος κανόνας που να το απαγόρευε. Ακόμα κι αν δεν είχε ξανασυμβεί ποτέ κάτι τέτοιο.

“Πρώτη εγώ, εντάξει;” είπε και χωρίς να περιμένει απάντηση απ’ τον συγγραφέα τον σκούντηξε και κάθισε στην καρέκλα του. Διάβασε λίγο απ’ αυτό που έγραφε και τελείωσε την πρότασή του. Κι αλήθεια με το που ξεκίνησε να γράφει στο τετράδιο ήταν λες κι έγραφε εκεί αιώνες, λες και το δικό της ήταν το μόνο χέρι που το είχε αγγίξει. Ήταν τόσο μεγάλη η δύναμη που σε μεθούσε. Οποιοσδήποτε θα τα ‘χανε αλλά όχι εκείνη. Χαμογέλασε και ήρεμα άρχισε να γράφει. Ήξερε ότι μπορούσε να πλάσει έναν μαγικό κόσμο ή να γκρεμίσει όνειρα, ήξερε όμως τι ήθελε και πίστευε ότι μάλλον δεν θα έβλαπτε κάποιον.

Τελείωσε την ιστορία της και χαμογέλασε δίνοντας την πένα στον ζωγράφο. Έκανε στην άκρη σαν επιδέξια μπαλαρίνα και πλησίασε τον συγγραφέα. Τα μάγουλά της ήταν τόσο ροζ όσο τα μαλλιά της.

“Χάρηκα πολύ για τη γνωριμία” του είπε και τον αγκάλιασε. Κι εκείνος ένωσε για λίγο ζεστασιά στην παγωμένη του καρδιά. Φυσικά ακόμα την έβρισκε απερίσκεπτη κι αλήθεια πέθαινε να μάθει τι έγραψε η μικρή τόσο γρήγορα. Καθώς αναρωτιόταν, ο νεαρός με τα στρογγυλά γυαλιά του ’δωσε πίσω την πένα του και του ’κλεισε το μάτι.

“Κι εγώ χάρηκα” είπε ο μικρός. “Ελπίζω μόνο να μην πέσει κάνα πιάνο στο κεφάλι μας όταν φύγουμε από ‘δω” και με μια κίνηση έπιασε το χέρι της κοπέλας και πέρασαν απ’ την πόρτα απ’ όπου ήρθαν, που τώρα φάνταζε μεγάλη σαν αψίδα.

Ο συγγραφέας έκατσε γρήγορα γρήγορα στη θέση του και πήγε να διαβάσει τι είχαν γράψει έτοιμος να σβήσει κάθε χαζή τους πρόταση. Με πίκρα, όμως, συνειδητοποίησε πως δε μπορούσε. Θύμωσε για λίγο. Για τόσο δα, ή μια αιωνιότητα για άλλους, κι έπειτα έκανε αυτό που ήξερε. Συνέχισε να γράφει και πολύ σύντομα ξέχασε πως είχε ποτέ δει ένα κορίτσι με ροζ μαλλιά κι ένα αγόρι με στρογγυλά γυαλιά. Ακόμα κι αν εκείνοι τον θυμόντουσαν μέχρι τα βαθιά τους γεράματα.

Δεν ευχήθηκαν για κάτι σαχλό, όπως παγκόσμια ειρήνη ή όμορφα όνειρα για όλους. Ευχήθηκαν για κάτι μικρό, τόσο δα, που το ήθελαν χρόνια. Κι ίσως να μην είχε την ίδια αξία και το ίδιο νόημα για όλους. Κι ευχήθηκαν και για κάτι άλλο, κάτι χαζό: να είναι εκεί όταν ο συγγραφέας τελειώσει και το τελευταίο τετράδιο.

Κι αλήθεια, είχαν περάσει πολλά πολλά χρόνια από τότε που το κορίτσι και το αγόρι χάθηκαν από τούτο τον κόσμο. Αιώνες, χιλιετίες που οι ψυχές τους κατοικούσαν σε άλλα σώματα και γνώριζαν άλλες ιστορίες κι άλλους πολιτισμούς, όταν μια δύναμη τους έσπρωξε πάλι σ' εκείνη τη μαγική βιβλιοθήκη, που τώρα δεν έμοιαζε με βιβλιοθήκη κι ούτε υπήρχε ακόμα η λέξη για να την περιγράψει.

Βάδισαν στο σκοτάδι σαν δυο μικρά φώτα και είδαν το τέλος του κόσμου αγκαλιασμένοι καθώς τα τετράδια του συγγραφέα έβγαζαν χρυσαφένια σκόνη. Κι η σκόνη τους ενώθηκε με τις ψυχές των ανθρώπων κι όλα μαζί ενώθηκαν με το σκοτάδι. Κι έπειτα σταμάτησαν όλα κι έμεινε μόνο το κενό. Για τόσο καιρό που δε μπορούσε να μετρηθεί με χρόνια. Κι εκεί, όταν όλα τελείωσαν, ένας κόκκος χρυσής σκόνης έπεσε σ' ένα λευκό χαρτί που ξεκίνησε να γράφεται μαγικά δημιουργώντας τον πρώτο συγγραφέα...

Γλαρόλυκοι

glarolykoi.net

Ισαβέλλα Πρίτσα

burnteclair.wordpress.com

facebook.com/IsabellaPritsa

instagram.com/fouksia_loukoumaki

Άδεια χρήσης

creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/

Το παρόν βιβλίο υλοποιήθηκε χρησιμοποιώντας ελεύθερο λογισμικό / λογισμικό ανοιχτού κώδικα. ♥

978-618-85570-7-9